

Léva és Vidéke

TÁRSADALMI, SZÉPIRODALMI és KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Megjelenik minden csütörtökön.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre	4 forint.
Fél évre	2 forint.
Negyed évre	1 forint.

Egyes szám ára 8 krajczár.

Felelős szerkesztő:

THURNER JÓZSEF.

(Torbágyi)

Szerkesztőség: Kossuth Lajos-utca, 167. sz.

Kiadóhivatal: Kazinczy-utca és Fötér sarkán.

Előfizetnek és hirdetések felvetnek a kiadóhivatalban.

A pálinka.

Rútabb és következményeiben károsabb szenvedély aligha tartja fogva népünket az alkoholizmusnál. A társadalom minden osztályában nagy számmal találunk olyanokat, kiket a szesz italok mértéktelen élvezete úgy anyagilag, mint erkölcsileg tönkre juttatott; a kocsmá és pálinkás butik számtalan jómódú család vagyonát emésztette fel és sok szorgalmas kezét vont el a tisztességes munkától.

Legáltalánosabb a pálinkaivás szenvedélye a munkás osztálynál; úgy az ipari, de kivált a mezőgazdasági munkások és napszámosok legnagyobb része jóformán csak pálinkára keres, családjuk pedig otthon kenyér nélkül szűkölködik, nyomorog. A munkaadó helyzete az ilyen részeges, erkölcsileg züllött munkásokkal szemben szinte elviselhetetlen, közöttük egyetértésről, bizalomról, a szocializmus veszedelmeinek az egyedüli óvszereiről szó sem

lehet. Az ilyen munkásoktól minőségileg és mennyiségileg megfelelő munkát nem is várhatunk, és kiszámíthatatlanok azok a károk, melyek ezen az uton a munkaadót, az iparost vagy a gazdát érik.

Már ezekből is látható, hogy köz- és magángazdasági, valamint társadalmi fontos szempontok egyaránt követelik egyrészt az alkoholizmus továbbterjedésének megállítását, másrészt azt, hogy azokat a szerencsétleneket, kiket ma a pálinka ivás szenvedélye önmaguk, családjuk és a társadalom rovására fogva tart, lassan-lassan a munkás élet számára ismét visszanyerjék.

Nehéz dolog ez, de, nem kivihető.

Egyetértő állami és társadalmi intézkedésekkel e tekintetben sokat, mindent el lehet érni. Az állam, — melyet nem méltatlanul vádolnak azzal, hogy a fogyasztási adók megállapításánál tisztán pénzügyi elveket, bevételeinek lehető fokozását tartván szem előtt, a szesz italok-

hoz való hozzájutást megkönnyítette és így a pálinkaivás szenvedélyét nevelte, — már megtette a jobb utra vezető első lépést.

Az 1898. évi II. t. c. 32. §-a világosan kimondja, hogy „a munkások munkabérére, élelmezési járandóságát szesz italokkal, vagy árucikkkel egészben, vagy részben megváltani tilos”.

E szakasz ellen vétők kihágást követnek el és 30 napig terjedhető elzárással és 600 koronáig terjedhető pénzbüntetéssel büntetendők. (58. §.)

A törvény tehát megvan, csak legyen közigazgatásunk, a mely végrehajtja.

Nem volna tehát megengedhető, a törvény értelmében, hogy a munkaadó munkásait készpénz mellett pálinkával is fizesse, mert ezáltal azokat, akik még nem rabjai a rút szenvedélynek, rászoktatjuk az ivásra, azoknál pedig, akik amúgy is isznak, csak neveljük a bajt.

TÁRCZA.

Á boldogság útján.

I.

Miért e köny, miért a bí,
Nem vagy-e boldog, édes?!
Égünkre nem jön több bor,
Immár örökre kék lesz!

Mi elmúlt vissza sose tév,
Bánatnak, bának vége;
Vidáman nézzünk hát azér?
Édes jörünk elébe!

II.

Vásári nép zibong a téren
Hömpölygve hullámlzik le, föl,
Mi is közöttük . . . kéz a kézbe,
Szemünkben jökede tündököl.

Szívünket édes érzet járja
Ettől csillog fel a szemünk:
Zúg bár körülöttünk népek árja
Itt egymáséi lehetünk!

Székely Sándor.

A nagy lány.

A kedves Ellike már nem játszik többé . . . Ott fekszik a prostunikos, kócos porcellán bábukisasszony a hátán, két karját végignyújtva a szőnyegen, a sarokban, a hol Ellike a kezeikéből utoljára kiejtette.

A bábunyszolyaécska is üresen áll a függöny mögött, egy molypille gubbaszt a csöpp zöldselyem párnácskán, amit Ellike varrt. Nem segített neki senki.

Nem mondta neki senki, egyszer csak rájött magától, hogy neki nem szabad többé korán reggel a kis testvérekkel ingeszkében haneurozni: ezentul hiába hívták őt a kanapéra bukfencezni; míg az öltözködés ideje eljő, nem nézhet be senki az ablakon; nem szabad az ő szobájukba senkinek bemenni olyan korán csak a papáéknak s az ágyban felülve: mégis hirtelen összefogja erősen himporos gyermek-szíve fölött az ingeszkét.

A vizsgálatot már letette, nem is jár tán többet iskolába, nem kell többet az Orsolya kisasszony előtt folmondani a leckét, mégis nyugtalan álmai vannak. Egyszer fol-sír, másszor folnevet. Meg nem tudná mondani, hogy álmában mi nevelteti, s mi rikatja meg?

Valami, aminek ő nem tudja a nevét. Nem fog ő már ezentul soha folmászni az eperfára se. Pedig az idén nagyon sok é-

édes eper termett. Szeresésére azonban itt van a Janesika, a kinek szabad, mert ő csak fiu s akár tiszser is folbukik a lajtorján a fára napjában.

— Ugyan dobjál le Janesikám nekem is, — kiáltott föl hozzá Elli a fa alól.

Eleinte zsarnokoskodott odafont Janesi barátunk.

— Nem dobok én, gyere föl — felelt ki a levelek közül.

Ellike hivatkozott a multra, hogy még mikor Janesi nem tudott mászni, bezzeg jó volt neki, ha a nénike megrázta a fát, Janesikának nem kellett egyebet tenni, mint leulni a fa alá kényelmesen s szedegetni az epret, mint a kis csirkének.

— Ugy-e akkor jó volt? megállj csak, majd ha rám bizza a mama az oszmaosztást . . .

Ez már hatott a kis zsarnok nagy kegyesen lekiáltott:

— Jól van na, nesze!

S dobálta le az epret, Ellike ide-oda ugrált, hogy kitárt fötenykéjében fel fogja az édes szemeket. Azonban Janesika tiz szemet is megevett, míg egyet ledobott.

Azelőtt ha epret evett, jutott is eszébe Ellikének, hogy megmossa a száját, mire az eper mindenféle piros figurákat festett. Nem figyelmeztette senki, mégis megmosdik most hamar, mint a kis cicá.

A lévai piacon nem úgy alakul a férfi napszámber, hogy teszem 70, 80, 90, krajeár, hanem 70 krajeár fél liter pálinka, 80 krajeár egy liter pálinka. A pénz mellől sohasem hiányzik egy bizonyos pálinkamenyiség. A ki nem ad pálinkát, nem kap munkást, a ki több pálinkát ad, könnyebben és több munkást kap.

Szorgos munka időben, mikor a gazdák a pálinka adagokban egymásra licitálnak, és jelentékeny mennyiségben adják, nem ritka eset, hogy a munkás, mikor napnyugtakor leteszi a kapát — részeg. Az ilyen ember azután ha haza megy, feltevé, hogy bő nem tér útközben valamelyik pálinka mérésbe, minő családi életet él? Hátba még az asszony is iszik. Pedig nem is oly ritka az eset, hiszen mi szoktatjuk rá, mikor munkájáért készpénz mellett pálinkával is fizetjük. Ilyen szülőktől azután tanulhat-e jól a gyermek?

Belátták a pálinkaivás szenvedélyének káros voltát immár maguk a gazdák is, tarthatatlannak bizonyult a jelenlegi állapot, mely a legnagyobb fokú erkölcsi süllyedés mellett egyedül a munkásszocializmus karjaiba vezet. A Barsmegyei Gazdasági Egyesület legutóbbi közgyűlésén Leidenfrost Tivadar indítványára elhatározta, hogy felkéri a vármegyét egy szabályrendelet alkotására, mely szigorúan tiltsa el, hogy a munkások a munkaadók részéről a teljesített munka fejében bármilyen pálinkával jutalmaztassanak. Nyomban rá a szomszédos Hontvármegye törvényhatósági bizottsága

foglal állást a pálinkaivás szenvedélye és a munkásoknak való pálinkaadagolás ellen és az ezekben rejlő bajokra átiratban hívja fel a többi törvényhatóságnak figyelmét.

Azonban ezek az állami és hatósági intézkedések még ha a legszigorubbant hajtának is végre, a bajok gyökeres orvoslására elégtelenek. Szükség van itt a társadalom hathatós támogatására. Szép feladat jut e tekintetben azokra, kik hivatásuknál fogva a vidéki néppel közvetlen érintkezésben vannak, a gazdákra, tanítókra és a lelkeskedő papságra. Saját hatáskörében tegye meg mindenki azt, amit tehet, s a siker biztos.

Ott ahol a pálinkaivás szenvedélyét sikerül majd kiküszöbölni, jólétnek örvendő egészséges gondolkodásmódu, szorgalmas munkásnéppel fogunk szemben állani, a mely pálinka nélkül, talán magasabb bérért dolgozik, de ez a többlet a teljesített munka minőségében és mennyiségében okvetlenül meg fog térülni.

Ez a józan munkásnép meg fogja tudni becsülni a munkaadót bizalommal lép hozzá és megfordítva. Az ilyen helyen aztán a szocializmus és anarkizmus felforgató tanai sohasem fognak követőkre találni!

Az 1900. évi esküdtbírák.

Andrássy Sándor ar. maróthi kir. törvényszéki elnök, Spengel Sándor tsvéki bíró, Kosztolányi Aurél, Dombay Vilmos és Nécsy Mihály bízálni férfiakból állott ötös bizottság — mint már jeleztük — f. hó 20-án állapította meg az esküdték 1900. évi listro-

niát. E szerint rendes tagok: Akács István, Amstetter Imre, Andreánszky Emil, dr. Bellea Pál, dr. Bottka Rezső, Brázda József, Barát István, Balbach Lajos, Belcsák László, Bedrus József, Buzás István, Benkovies László, Baán Elemér, Baumann Samu, dr. Balbach Béla, Csekey Vilmos, Cambel József, Cirok János, Dús Jenő, Dora Károly, Dora Sándor, Dombay Vilmos, Dillesz Sándor, Dióssy József, dr. Előd Tibor, dr. Engel Zsigmond, Edinger János, Farago Samu, Fizély Lajos, Füzsi Mihály, Frankl Ede, Gyapay Gusztáv, dr. Groszmann Henrik dr. Hámos Péter, dr. Haas Zsigmond, Holló Sándor, Huberth Vilmos, Hocker István János, Hufassz János, Jelének Mihály, Jezernek Lajos, Kőrödi Ferenc, Kosztolányi Aurél, Kosztolányi Sándor, Kosztolányi József, Kosztolányi László, dr. Kaszanický Kálmán, Kern Vilmos, Kersik János, dr. Klein Jakab Kabina József, öreg Kone Károly, Keltz Gyula Kachelmann Károly, Kaldrovits József, Köller János, Kopesányi László, Levaticz Gusztáv, Leidenfrost Tivadar, Lakner László, Lakner Aladár, László János, Levaticz László, Lévy József, Mittelmann János, Missák Zsigmond, Motesický László, Mócsy Lajos, Mátray Gyula, Mejersky István, dr. Novotny Imre, dr. Nécsy Mihály, Ollák János, dr. Persay Ferenc, Pető Bertalan, Palkovics Gyula, Perl Ignác, Pittel Gyula báró, ifj. Pálkás István, Pósa Béla, Ponocky Lajos, Rakovszky Ferenc, Raschmann Tamás, Rajnola József, Riedl Zoltán, Róza István, Riedl Károly, Révay Simon báró Rudnyánszky János, dr. Rischnek Béla, Rissner Ede, Steiner Adolf, Szirányi Sándor, Salzberger József, Swartz György, Szemerédi Lajos Schubert Pál, Szűcs János, füssi Szivós Lajos, Símek Armin, Sztankay Kálmán, Spitz Ignác, Szandtner Sándor, Szajbélyi Árpád, Schindler József, Székely György, Taxner Béla, Thurner József, Taubinger Agost, Tóth Károly, Turcsán János, Udvary Jakab, Vácy István, Vince Gyula, dr. Weisz Zsigmond, Varga Miklós, dr. Wildmann Adolf, Zsamenák Sándor, ifj. Zilahy István, Zongor János. Pótlások: Kürthy Antal, Rajay Rezső, Nemessányi Miklós, Kosztolányi Atilla, Huzózy Lajos, Egry Ferenc, Homanovszky József, Kalits József, Közma Odón, Mócsy Rezső, Krajcsiovics Rezső, Rakovszky István, Kiss Lajos, Budinsky Lajos, Kriszt József, Fleischmann Samu, Brunelk Imre, Eisenberg Károly, Kálmán József, Lady János, Volmann Antal Pető Pál, Mozsári János, Benkovies János, Kincel Károly, Mittelmann Tódor, Schlesinger Jakab, Zlinszky Lajos, Stift János, Baesa Miklós, Cseppela István, Csernák Mihály, Ertl Vince, Ivanovics Alajos, Rakovszky István, Rakovszky József, Sándor Károly, Juszt Ferenc, Veszely Ferenc, Rintel Rezső.

S ezenkívül ő úgy találja, hogy neki már nem szabad az ebédnél a többi testvérekkel minden ok nélkül nevetni. Ah most, igazán fájna ám neki, ha apa, vagy anyja megpirongatná, mint azelőtt. Az igen nagy szegény volna. Ha a kávéja nem elég édes, illedelmes komolysággal szól:

— Kérek szépen anya még egy kis cukrot.

S ha az anya azt mondja: „minés” azért nem fakad ám mindjárt sirásra mint azelőtt, megissza a kávét keserűen.

Ő egy komoly kisasszony lesz s ez befejezett dolog. Az utcaim igen kimért nagylányos tartással lépeget, nem néz se jobbra se balra, komolyan összeszorítja eszagaljasu kis szájakáját, lesüti szemét, s ha a kis labára néznek, elpirul.

Tudja is ő miért, csak elpirul.

S igen szép regényeket olvas, a miket a Vilmaeska barátja litérál neki, akivel most végzte az iskolát. Vilmaeska már csaknem mind kiolvasta a bátyja könyvtárát s a szebbeket ajánlja Ellikének.

Sokat is sirtak egyúttal Vanda grófné történetén, akinek már három férje volt s végre a negyediknek a karjában meghal. Ez az utolsó szava: „A négy közül csak téged — szerettelek.”

Ellike és Vilmaeska összedügltek a fejcsékeit és mindán kisírták magukat a megható jeleneten, magukba szívták mint a

méh a virág mézét, titkon, egymás előtt is rejtetten azt az utolsó szót: „Szerettelek!”

Most már jó uton van Ellike: az édes titkos sejtelmek egy két bimbója fölpatant és bent van a modern nagy lányok tündérvilágában . . .

Ezt azonban még egyéb fontos virágnylási processzusok előzik meg.

Ellike buskomor lesz, lumvas, rózsás arca lassan elveszti a színt, szótlan, meregő betegnek éri magát s nem tudja, hol fáj, mi fáj. Eszreveszi, hogy a galambok esőkoloznak az eszterhéj fölött, amire felig elpirul s a szíve nagyot dobban . . . És egyszer csak öbröd, hogy vissza tud emlékezni álma tárgyára, egy ismeretlen, fehérarany leányka, aranyfürtökkel, kék szemekkel, nyulnok, kedves és monokli volt a szemén.

S nem tudja, hogy ez az első álom tündér-ideálja, csak azt tudja, azt éri rejtve, titokban, hogy ennek a soha nem látott álomalaknak egyszer föl kell tűnnie az utcán az ablakok alatt, vagy az első bálban s el kell jönni hozzájuk . . .

Elkezdte már is várni, elkezdte már is keresni de nem sok türelemmel, úgy Ellike már most szenvedett is olyan sápadt mint a fűl s az aggódó mama egyszer így szólt apához:

— Te, ennek a gyerekeknek valami baja van.

A papa ezt mondta:

— Hivass orvost!

— Mert Ellike épen nem tudta megmondani! mi fáj, hogy fáj? — Majd megmondja az orvos.

Mintán Ellikét a doktor bácsi megvizsgálta, a szenvedő kis páciens magára hagyta s hosszasan tanácskozott odabent.

A papa és mama teljesen megnyugodtak, ez érhető, de annál magyarázhatatlanabb volt, hogy Ellike is hirtelen megnyugodott, olyan kedve támadt, mintha nem is Ellike lett volna.

A mama édes örömmel vonta magához Ellike fejcsékjét:

— Jobban vagy, kiesikém?

Egyszerre szomorú lett a bájos gyermek arca.

Nem — felelt igen nagyot sóhajtván.

— Nem? — szólt a mama inkább esődalkozva, mint megijedve. Miért vagy mégis derűsebb kis angyalom?

Ellike fölkéntült anyjára. Az érintetlen ártatlanság fénye szóródott szeméből, amint mondta:

— Azért, mert hallottam ám az ajtóból, mit mondott az orvos ur a papának. Oh az engem igen megnyugtatott.

— Mit mondott hát?

— Azt mondta, majd jobban lesz az a kis lány, ha férjhez megy. . . .

Ah, hisz ez a virág már kinyillott. Ellike már — nagy leány.

Bekfi Antal.

Él titok és a megfajtése.

*Sosem kutattam titkot —
Nem türődtem vele.
Szívet kerestem itt-ott,
A mely megértém.*

*És egyszer rátaláltam, ...
Hittem szeretői fog,
De hát a szív a bányában
A legnagyobb titok.*

*Aműt elárult nekem
Nem volt valódi az;
S mit élvezett előtem,
Csupán a volt igaz.*

*S amíg nyitját kerestem
Művel megfajtam,
En őrves ügy lettem,
S ő — elhervadt szepény.*

Jorbágyi.

H I R E K.

Valtozasok a főkapitányi iradalomban.

Az esztergomi főkapitány iradalmi tisztikarában Munkácsy Károly igazgató-főszóvivő nyugalmába vonulásával a következő, bennünket is érdeklő változások történtek. Utódja gazdasági tanácsosi címmel Nedecky Miklós a gr. szt.-benedeki és szentmiklósi uradalnak tisztartója lett. Az így megürült szentbenedeki és szentmiklósi uradalnak rendelkezőjévé Kruplanic Endre mikofalusi kasznár a szentmiklósi ispánna János Kálmán kiskeszi ispán, ennek helyébe pedig Brazda József nemesényi kasznár lett kinevezve, illetőleg áthelyezve.

Új kir. albiró. Leyrer László győri törvényszéki aljegyző az aranyos-maróthi kir. törvényszékhez kir. albiróvá lett kinevezve. Az előléptetéshez gratulálunk!

Eljegyzés. Hajagos Andor folyam-mérnök, a ki a múlt évben a Garam szabályozási, illetőleg partvédelmi munkálatokat vezette, és kit e révén városunkban is sokan ismernek, a múlt héten váltott jegyét Lintner Micikével, Lintner Ferenc uradalmi állatorvos és intéző kedves leányával. Gratulálunk!

A főigazgató Leván. A pozsonyi tanterület kir. főigazgatója dr. Pirrhala Imre vasárnap este városunkba érkezett a kegyesrendiek fogymásiumának tamenetét meg szemlélté és ma esütörtökön szemleutjára tovább ment.

Gyászhir. Hetenként mely szomorúságot, felejtethetetlen bánatot hirdetnek a kongó harangok éreszve. Napról-napra több gyászruhás alakkal találkozzunk, kik külsőleg is kifejezést adnak szívük fájdalomának. F. hó 23-án hosszú és kínos szenvedés után kiszüvettedt Szilavecky Mariska kisasszony is mely szomorúságba ejtve hozzátartozóit, kik a következő jelentéssel tudatják a gyászbeszédet: Szilavecky Flóris és neje szül. Petrócy Ludovica és gyermekeik Lajos, Aladár, Irén, valamint Szilavecky János, István és Sándor, m. kir. honvéd százados unokatestvérek, melyen szomorodott szívvel jelentik, forrón szeretett nővér, nagynénje illetve unokanővérük Szilavecky Mariska kisasszonynak hosszas szenvedéssel teljes betegeskedés után f. évi november hó 23-án 1/25 órakor történt gyászszünet. A boldogultnak hült tetemei f. hó 24-én délután 3 órakor fognak beszenteltetni és a róm. katolikus sírkertben örök nyugalomra helyeztetni. Az engesztelő szent mise-áldozat pedig f. hó 25-én délelőtti 7 órakor fognak a plébánia templomban az Úrnak bemutatni. Léván 1899. november 23-án. A békkesség anyála lebegjen áldott porai felett!

Kulisszák mögöl. Mi minden történik ott a kulisszák mögöl! Mennyi nevelés

hiba, megtorlandó véték és kárhözatos bűn! Szinte elremlünk, ha belőlük egy egy cséppnyi részlet a világgosszagra jut. Köztisztviselőben álló, közbeesülést élvező alakok süllyednek kaegatató bohócekká, sajnos, igen sokszor közönséges gonosztevőkké is. Ha az a bizonyos lepel lehull, ha marad egy kis rés, melyen e felaléazott alakokat igaz műveltség megismereni képesek vagyunk. A napokban történt. X. úr fejepeit egy levelet, mely nem neki szólt. Sebaj, szórakozottságból megtörtétek ez mással is. Emberek vagyunk. S van mód, hogy segítsünk rajta. De X. úr nem így tén. Bár látta, hogy a kényes-termesztető üzleti levél nem neki szól, átolvasta, sőt megtörtéte magát s míg az igazi tulajdonosnak pár szóval orra alá dörgölte a némi részben őt is érdeklő levél kintessenciáját, menteségül azt írta, hogy bár elismeri, a levél nem őt illeti, megtartja azt magánál, hogy „alkadomadtán a címzett ellen felhasználja”. Tehát levéltitok megsértése, jogtalan eljáratás és hasonló ilyen büntető törvénybe ütköző eselekedetet követett el. De hát nemelyiknek ez szabad, mert ők felalálloknak hiszik magukat s király által szentesített országos törvényeken és a társadalom által elfogadott szabályokon. O tempora, o mores!

Kinevezés. A földművelésügyi miniszter Böler Jenő végzett erdőészeti akadémiai hallgatót a zsarnémet kir. erdőfőosztalhoz erdőgyakornokká nevezte ki.

Árváink jövője. Minden jövő bizonytalan kétséges, s a tapasztalatok nyomán világgya mi jóval sem biztató. De talán mindennél bizonytalanabb, kétségesebb a mi árváink sorsa, kiknek érdekében az emberbarátoknak ugyszólván napról napra meg kell vívni a létharcot a fel bel bukkanó akadályokkal. A „Stefánia”-árvaház — hala és elismerés a derék vezetőknek — humanizmus szölgélatában oly eredményeket ért el hogy híre vidékszerte hangulatot ébresztett. Nagy vidék hozza ide árváit és sajnos hovatovább megérjük, az időt, hogy alap nélkül, csupán csak az évenként gyűjtött közgyűjteményekből a Stefánia árvaházat a kor színvonalán fen nem tarthatjuk. Ez indította Faragó Samu agilis főjegyzőt titkárt arra az ötletre, hogy a Stefánia árvaháznak biztos alapot szerezzen. Egy igen szép és orvos sorsjáték tervezetet dolgozott ki, melyet ha valamelyik pénzüintézet magáévá venne, illetve ha a szákségos főkéi előlegezné, az eredmény az árvaházunk 25—30 ezer forint jövedelméne. A sorsjáték országos jellegű volna s tekintve egy-egy kibocsájtott sorsjegy esekély értékére, a nagy arányokban és széles mederben megindult sorsjáték tervezet a legszebb sikert igéri. Az árváknak legszeretőbb gondozója, az egyesületi titkár e véghől már értekezésbe is lepett több vidéki pénzüintézetel, az esztergosi megállapodás eredményét annak időjén tudatni fogjuk. Valóban irigylendő ember az, kinek lelkében ily szép és magasztos cél megérelődhni tudott, s ki annak keresztültelése nyugában és társasában erőt és tohatságot érez, de szerencsések azok is, kiknek sorsát az igazságos Isten ilyen derék jó kezébe tette le, mert biztosak vagyunk, hogy ezek azt leejteni, összetörni soha nem fogják.

Leánybucu. Hajnal fele, midőn az égen rózsaszínű bárányfelhők uszálnak, a léghen hirtelen enyhe bizto támad és egymáshoz hajtja a virágbimbók fejeceket, hogy odasimuljanak még egyszer társukhoz kit a reggeli nap első sugarait pompázó virágra fognak varázsolni. — Kedden este tartotta Levtyich Mimi kőke barátnői társaságában buesaját a leányfelhőt, szombaton d. e. 11 órakor aztán elhangzik a holtvirágnal holtidőben a bimbóhől pompás virág lesz a kiből azonban nem mi fogunk gyönyörködni.

Honvedségünk köréből. Balogh Jenő ezredorvos f. hó 28-ától kezdődőleg 5 heti szabadságot élvez. Szabadságidejének egy részét Budapesten a sebészeti s különösen a fogászati újabb vívmányok tanulmányozásában tölti a, többi rokonai meglátogatására fordítja.

Virgil napja. Hétfőn délelőt a piactéren át számos ünneplő hangulatban levő ur haladt egy földszintes esinos házba a házi

gazdát névnapja alkalmából üdvözölné. Fél tízenkötőkor pedig testületileg ment a kir. járásbírósg bírő és tisztviselői kara is a kedves kis házba, mert annak gazdájában főnököket Pogány Virgil kir. járásbíró üdvözölték. Az ünneplő valódai magyaros vendégszeretettel fogadta mindnyáját s vendégeit meghívta vacsorára is, mely kitünő hangulatban a késő éjreli órákig eltartott. Mi is minden jót kívánunk kir. járásbírósgunk derék vezetőjének!

Kinos felreertes történet az elmúlt héten egy főegyházmegevei esperessel. A kerületébe tartozó egyik plebánosa megtebe-lyodott. Az esetről azonnal jelentést tett a hercegprimásnak, honnan azt az utasítást kapta, hogy a betegét szállítsa a főváros valamelyik elmegyógyintézetébe. Az esperes utnak is indult a beteggel és Budapesten beszállott a Hungária-ba a honnan jobbra-balra tudakozódott az iránt, hol lehetne utitársát elhelyezni. Késő délután végre a Schwartzler-féle gyógyintézet tudatta, hogy van hely a beteg számára, akiért másnap reggel kocsit küldenek. Másnap reggelre a megtebe-lyodott utitárs eltűnt. Az esperes kétségbeesve tudakozódott társa felől és tanácsalansul sétált fel alá a szálloda előtt. Egyszerre fogat állt meg az utcán, abból kiszáll egy athléta tenetű férfi s megszólítja az esperest. Ez ijedten mondja el, hogy szerencsétlen utitárs megszökött és azt keresi. Az idegen férfi erre kapacitálni igyekezett az esperest, hogy keressék együtt kocsin a szökevényt. Az esperes az ajánlatot nem volt hajlandó elfogadni, mire az athléta szelid ödeléssel besegített a kocsiba s elvágatott vele egyenesen a Schwartzler-féle intézetbe, hol minden szabódás daczára azonnal külön cellába zárták. Csak mikor az intézet tulajdonos valami két óra múlva meg érkezett és ekkor derült ki a tévedés, hogy az esperes nem oda volt. Közben a plebánosi a rendőrség gyanus magavelete miatt már őrizet alá helyezte s így a helyesre csakhamar megtörtént. A famos esetet az egyházmegyében élénken tárgyalgatják.

Öngyilkos asszony. Tenenbaum Lázárné sz. Kaufmann Rozália 45 éves lekeri kereskedőné f. hó 2-án d. u. 2 órakor szölgájában felakasztotta magát. Tettenék rugójával az életmentságot tartják.

Tűz. F. hó 26-án este Lakéren tűz volt Rózsa József esperes plebános takarmánya lett a lángok martalékává. A tüzet mint hírlék bosszuálló gyújtogató kezek okozták.

Kitüntetett gznd. cseled. Nemesok István lévai lakos gazd. cselednek a negyven évi hű szölgálata után adományozandó díszéremre való igényjogosultság megállapított és részére a díszérem kiadott.

Keselésék. Alig mulik el vasárnap egy kis parázs verekedés nélkül. F. hó 26-án este hől órakor Budai János napszámos késolt meg Semlika János városi lámpagyújtogatót, éjjel pedig Kaciány János mosónőzetit alkalmazott Kaiserrel szölgáját, Ziman Istvánt szörkálta össze. Mindkét úgy a rendőrkapitányság elé került.

Szölgogazdak figyelmebe. Azt a kétséget, mely felmerült, hogy a lisztharmat kártételei esetében tarthatnak-e a gazdak adóengedésre igényt holott ez a szölgobetegség az 1893. évi XLIV. t. eikkben az adóengedésre igényt nyújtó elemi károsítók közt felemlítve nincs elrendelt, a pénzügyminiszter f. é. 85.065. szám alatt kiadott korendeletében kijelentve, hogy a lisztharmat által okozott kár oly elemi. csupának tekintendő, melynek alapján adóengedések helye van.

Összeszölgalkozás. Pólya Sándor, kiről a múlt alkalommal azt írtuk hogy Fromberger József késsel összeszölgalkálta a kapitányság előtt ötyképen nyíltkozott hogy Fromberger nem késelte meg, csak e heves vita közben ilyesfélet emleg-tett.

Az új italméresi rend. Az új italméresi törvény végrehajtásához kiadott miniszteri rendelet szerint a fűszerezék, szölcésök és vegyeskereskedők 1899. évi január hó 1-étől

